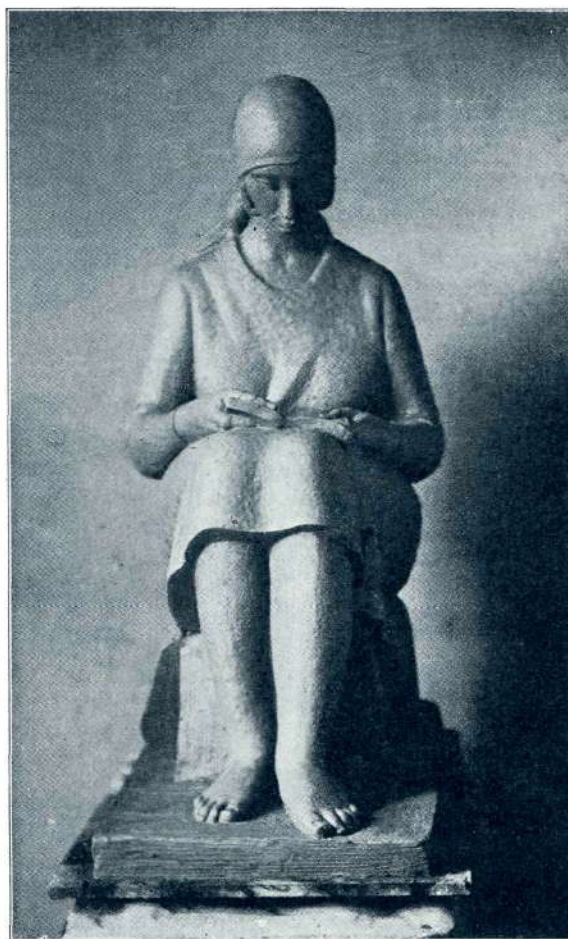

FRANCE GORŠE: ČITAJOČA

ŽENA. MAVEC, 1929

tes berauben und demzufolge auf Grund einer auf falschen Prämissen formell zwar richtig geformten Satzfolgerung zu einem äußerlich verblüffend befriedigend rationalen Schluß gelangen. Tako! Ponovite!« »Stuŕ! Prismodarija!« občuti Zornik, a ima pesem brezkončne gluhote iz dvajsetih grl: dieses Trugschlusses Wesentliches und Eigentliches...; govori in brblja še sam, kakor sliši, se lovi v tem strašnem siboletu, ima novo bolečino, ni noben opredeljujoči več, marveč Ahil sam, ki se mu noge pletó in ne more za želvo. In želva ni ena. Iz mrtvih, glupih besed se kotijo in množe amfibiji in jih je široka ravan polna. Gibljejo in se gnetejo, nekako nedoumno glupo valovjè, ki se hoče razvreti, se odpira, da vstaja iz njega monstrem z Dürerjevih gledanj nazornostjo, velika Skrivnost, Zmèda od konca do kraja, samoplodna z gnusno nabrekliim životom in polnimi bedri, z znamenjem na čelu: Taedium vitae — véliki Gnus...

»Eshatologija, Dürer, pravljica in Zeno,« se osvešča Zornik, »o moj Bog, kako revna je ta paša naših duš!« Gnus mu je v ustih in drobovju, žvižg čudnega siboleta mu je v udih, ko se stopnjema budi svoji bolniški postelji in sobi. »Gnus, gabnost! In še pesem, ki je cingljanje zvokov, še sanja, ki je cvet bolne krvi, še molitev, ki utešiti ne da in ne zna. Gabnosti, praznote! Psyche, pojdi v klošter, ali pa znori kakor Ofelija! Vida, ne plači! Nisi še stara! Taedium omnis! Vse je silogizem mimo enega: ne biti, ne misliti, ne ubijati sadistično...«

Ali duša, ki se je že lovila od tu v brezglasje, kar noče več v življenje? Z lažjo, tem najstarejšim atavizmom našega duha, da življenje ni gnus, ki je, da živi, da hoče še in mora še biti...

»Moram biti,« se je tedaj Zornik popolnoma osvestil, »sem truden in bolan in še živ.«

Razgledal se je po novem osredju z enim samim pogledom. Imel je bridko belo, sne-